

5 april

Ward Ruyslinck

Donderdag 5 april 1968 : een zwarte dag voor de vredesbeweging, voor allen die in een vreedzame en broederlijke verstandhouding onder de mensen geloven. Dominee Martin Luther King, de zwarte apostel van de geweldloosheid, wordt te Memphis op laffe wijze vermoord door een van zijn blanke landgenoten. Vrijdags verschijnt zijn foto op de voorpagina van alle kranten over heel de Wereld : de foto van een man met een serene, zachtmoedige, maar vastberaden blik – een man die door miljoenen zwarten en blanken, ook buiten de grenzen van zijn land, erkend werd als een hoopgevend symbool van het Amerika zoals het doorgaans alleen maar terug te vinden is in de grondwet en in de officiële redevoeringen : een natie waar vrijheid en gelijkheid voor iedereen gewaarborgd wordt, een samenleving waarin de menselijke verhoudingen beheerst worden door de zogenaamde, hoog geroemde democratische beginselen.

Dezelfde dag, vrijdags, publiceerde *De Nieuwe Gazet* – en misschien ook enkele andere kranten – op de voorpagina van haar ochtendeditie een foto, die op onthutsende wijze het andere Amerika illustreert : een allesbehalve gemoedelijk kiekje van de blanke familie Piper uit Detroit, bestaande uit Ralph Piper (32), actief lid van een rechtse segregationistische organisatie, zijn vrouw Rose (26) en hun twee kinderen, jongetjes van 4 en 8 jaar. Het hele gezin is namelijk tot de tanden gewapend. Pa Ralph toont dreigend zijn karabijn; ma Rose zit er al even dreigend bij, ze houdt, op de geoefende manier van de door haar zeer waarschijnlijk diep verachte communistische vrouwelijke soldateska, een snelvuurgeweer in de aanslag en heeft zich bovendien gedrapeerd met voldoende patroonhouders om een beleg van een week te doorstaan; ook de jongetjes, die nauwelijks of nog niet lezen en schrijven kunnen, werden niet weerloos gelaten tegenover het ‘zwarte gevaar’; de oudste is zelfs uitgerust met een buks met televisier. Het meest verontrustende in deze foto (waarbij het onderschrift luidt ‘Laat de negers maar komen’) zijn echter de domme, fanatieke gezichten van het negerhatend jonge ouderpaar. Van die gezichten kun je zo aflezen, dat ze hun kroost opvoeden in de overtuiging, dat de oorlog in Vietnam een heilige oorlog is tegen het goddeloze communisme, dat ‘God’s own country speciaal door Ons Heer voor de blanken werd geschapen en dat de neger geen menselijk wezen is, maar een inferieure diersoort. Dát is uiteindelijk het beangstigende : domme. blinde verdwazing, uitgerust met een wapenarsenaal !

Hei is een toeval dat beide foto's – die van King en deze van het gezin Piper – op dezelfde (fatale) dag in de kranten verschenen, maar dankzij dit toeval wordt de aandachtige lezer geconfronteerd met twee extreme aspecten van het hedendaagse Amerika, die veel duidelijker dan welke commentaar ook de tragische verscheurdheid en het gevaarlijke dualisme in de Amerikaanse samenleving aantonen. De foto's van King symboliseren het constructieve, progressieve, pacifistische en humanistische Amerika, het Amerika van Lincoln, dat zijn macht en aanzien in de wereld probeert te bouwen op sociale welvaart en gelijkheid, op

waardigheid en verdraagzaamheid, op rechtvaardigheid en broederlijkheid, zonder onderscheid van huidskleur of van politieke en religieuze gezindte. De foto van het gezin Piper illustreert het barbaarse, middeleeuwse Amerika, het Amerika van de Ku-Klux-Klan, het McCarthyisme en de 'haviken', dat zijn macht en aanzien wil bouwen op de blanke superioriteit, de onverdraagzaamheid en het geweld.

Ongetwijfeld is dit een van de diepere oorzaken van de sociale en politieke crisis die de Verenigde Staten vandaag bedreigt : de gemiddelde Amerikaan is geestelijk en moreel eeuwen achtergebleven op de snelle technische evolutie. Van die kant bekeken is het dan ook misdadig vanwege de Amerikaanse wetgevers, aan achterlijke en mogelijk mentaal gestoorde ketterjagers als Ralph en Rose Piper toe te staan, zich een arsenaal van automatische wapens aan te schaffen, waar zij geestelijk juist ver genoeg geëvolueerd blijken te zijn om zich van een kruisboog en een slinger te bedienen.

Dominee King, de Hoge priester van de Vrede, werd eigenlijk niet op 5 april jl. te Memphis vermoord : in werkelijkheid wordt hij iedere dag opnieuw vermoord, door lui van het slag van Ralph en Rose Piper, door miljoenen geestelijk onderontwikkelden, die menen dat het een persoonlijke verdienste en zelfs een teken van uitverkorenheid is, met een blanke huid te worden geboren. Brave New World...